Ч. 286. Пятниця 21 грудня 1901 (3 січня 1902). Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Новорічні принятя. — Голоси праси про парляментарну ситуацию. — Times про полудново-африканьску війну. — В справі манджурского договору.)

Цісар приймав вчера перед полуднем желаня перебуваючих у Відни членів цісарского дому, а відтак найвисших двірских достойників. Вечером відбув ся у монарха родинний обід, в котрім взяли участь члени цісарского дому, між иншими архикнязь Франц Фердинанд з женою, архикняжна Єлисавета Мария з суженим князем Оттоном Віндішґрецом, і архикняжна Мария Христина з суженим князем Сальм-Сальмом. — В Будапешті складали желаня члени лїберального сторонництва між иншими президентови міністрів Селеви. Дякуючи за желаня, Сель виголосив довшу політичну промову, в котрій обговорював відносини Угорщини до Австриї і економічне положенє монархії та справу нової митової тарифи.

Про парляментарну ситуацию так відзиває ся австрийска праса:

„Fremdenblatt“ добачує в рішених під конець сесиї законах, що посли хотіли таки щось привезти своїм виборцям тай поухвалювали закони, які від держави жадають видатків, але не постарали ся й о покрите. Пожелати-б, щоби охота до праці витревала у парляменті й зглядом державних потреб. Промова президента міністрів збудила парлямент і паради з байдужности. Партиї заглянули в будучність і мусять до неї приготовити ся. Ся зміна заповідає поліпшенє відносин парляментарних і подає надію на уздоровленє. Проби помиреня Чехів з Німцями, хоч доси не вдали ся, розпічнуть ся знов не тільки задля національного спокою, але й задля спасеня парляментаризму. — „Vaterland“ добачає обструкцию в тім, що палата послів рішила видатки проти заяви міністра скарбу, що без покритя они неможливі. — „Neue fr. Presse“ пише, що добуток погрози дра Кербера дуже малий, та питає, чим він на будуче гадає нагнати парлямент до праці, коли вистріляв вже найбільші гармати. Одинока надія то примиренє Німців і Чехів; трудности справді збільшили ся, але, збільшило ся й переконанє, що мир мусить наступити, коли не має прийти до катастрофи, котрої таки всї боять ся. В сїм бачить Ґазета запоруку, що коли-б і не вдала ся злагода ческонїмецка, що не наступить зміна конституциї, бо парлямент, що не хотів допустити до ужитку §. 14, не збере ся на ново лише на те, щоби довести до зломаня конституциї. — Ческі Narodni Listy не вірять в можливість ческонїмецкої згоди ізза Всенїмців, що єї не бажають щиро, коли за услівє ставляють аби вперед признати німецку мову державною. — „Bohemia“ видить добрий знак в тім, що Німці відкинули внесок Всенїмців, аби над відповідию Кербера на інтерпеляцию про єго погрозу отворити дебату тай у тім, що Чехи при кінци сесиї не держали ся свого заповідженя, що будуть правительству у всїм боронити. — Reichswehr не задивляє ся рожево на ситуацию, парлямент прийме аж тоді свій обовязок, коли сповнить потреби державы без огляду на популярність, а до того ще далеко. — Reichspost каже, що до літа покаже ся, хто має більше зрозуміня для конституциї нарід чи парлямент, а нарід певно хоче парляменту.

Під конець старого року посьвящує лондоньскій Times полудново-африканьскій війнї ось-такі замітки: „Провели ми вже трете Різдво від часу, як Бури виповіли війну британьскій державі, і на єї територию напали. Війна, ними визвана, ще не покінчена. Судячи по єї характері і несківченности, не оправдала она анї одної із здогадок політичних і мілїтарних повааг, і все те оказалось хибним, що о ній предсказувано. Оно все легко критикувати як вже щось сталось, але як поглянемо на предовгу історию сеї війни, то насуває ся питанє, чи Анґлія не могла би була й без надзвичайного людского розуму хоть троха мудрійшою бути. Між все-таки доказали сьвітови, що не втратили нічого з тої відпорности і витревалости, яка часто опускає в многих других борбах. Тож і тепер з цілим теплом гадки народа звернені в сторону полудневої Африки, де борють ся хоробрі сини нації. Они терпять такі недостатки, до яких певно ніхто з других наций не привик. Зле оно єсть мати діло з неуніформованим ворогом і приміняти до него права воєнні, а ще гірше то, що в супереч всїм реґулярним арміям, на поли битви жадає ся від наших вояків, щоби они призназвали воєнні права людям, котрі перебирають ся в наші уніформи, щоби тим певнійше могли наших людий побивати“.

В справі манджурского договору Росиї з Хіною, довідує ся лондоньский Standart, що хіньскі повновластники роблять свої заміти против ось-тих чотирох Росиєю поставлених точок: 1. Хіна не може на те згодити ся, щоби Росиї прислугувало виключне право вишколювати хіньске військо в Манджуриї, устано-

---

ПІСЛЯ ВЛАСНОГО ВИБОРУ.

(З італїяньского — Нєєри.)

На пів години перед своїм приїздом до Специї, мусів посьпішний поїзд, що їхав з Пізи, задержати ся на дорозі задля якоїсь перешкоди, що настала була в одним з тунелів. Треба було стояти що найменше дві години, а більша часть подорожних приготовила ся вже на то, щоби той час переспати або як небудь пересидїти у ваґоні.

Кількох наших повилазило, щоби трохи випростувати кости і придивити ся околици при першім сьвітлї настаючого дня, що зачинав розвидняти ся білявo понад темно сивим морем. Межи тими був також один молодий мужчина стрункого росту, котрого вроджений аристократичний елеґантиї могло лиш мало що додати єго гарне і повне ґусту одїнє від подорожи. На єго живім, інтелїґентнім лици пробивали ся всї чувства несподіванки, цікавости і заінтересованя так виразно, як то лиш може бути в молодім віцї, що ще не знає штудаваня, а бодай видко було по нїм якусь ...ть з тої нагоди, котра ніби могла єму на... якусь пікантну і ориґінальну, зовсїм ...рамову пригоду, тим більше, що він ...яких пильних інтересів.

Легким кроком, наставляючи чоло вітрови, став він тілом і душею уживати розкоші лезнаних єму сторін. Ранок не міг бути красший; гори як би легенький прозорий вал хмар, як би крила, що дрожать у вітрі, стали підносити ся з моря та виринали щораз більше серед будячого ся на ново житя. Они мали вид заслонених жіночих постатий, чар містичних символів, великих, на землю висланих гадок, зібравших ся тайних сил, що вижидають лиш поклику. Сьвітило дня, що з кождою хвилею підносило ся щораз висше, ніби розсипало рожі по воздусї.

Молодець був щасливий. Всї услівя сполучили ся до того: рання зоря і єго власне житє. А до того був він ще поетом; він належав до тих вибраних, на котрих щоденна журба не має ніякого виключного впливу, котрі на зверхнє житє лиш на стільки зважають, кілько потреба, щоби не вдарити головою об стїну та не впасти в рів, а впрочім уладжують собі сьвіт після своєї власної душі. Він пустив ся вздовж побережа та вже й забув на поїзд, бо єму набив ся в голову той привид, який показав ся був єму сеї ночи, коли він, заколисаний гуркотом і трясенєм поїзду, задрімав був неспокійно. Він видів у снї дивно буйне волосє якоїсь женщини, що нахилила ся була над него; було то дуже буйне волосє, що закривало цїле лице, а вид і краска єго були якісь дивні, бо при самім споді було оно чорне, а відтак спливало червонаво золотими кучерями, що сьвітили ся ніби аж таким блеском як мідь, відтак ставали щораз яснійші, аж на самих кінчиках були білі і не виглядали вже як волосє, але ніби як платчасті тороки або як би ті біляві баранчики з піни, що показують ся на вершках филь. Але то дивно закрите лице він таки побачив, силою одушевленя або може бажаня. Було то так прекраснє личко, яке лиш може у снї усьміхати ся двайцятьлїтному молодцеви.

Він рад би був побачити той привид знову на вершках запінених филь, котрими легонький ранний вітер гнав по мори; а коли филя підоймала ся трохи подібно як грудь чоловіка, то він тужливо споглядав за нею, мов би мав надію, що крізь кришталь води побачить біле крило русалки, котра буде кликати єго до себе. Відтак одушевлений величавою самотою, став грімким голосом виголошувати верші, на котрі відповідав лиш шум моря. А він ішов та ішов.

Під впливом проміня сонця, що показало ся вже було виразно на овиді, засьвітили ся краски ярко: темно синий залив, голубе небо, мріючі синяво гори, зелені ліси; над берегом червоні та білі хатки, привязані до берега лодки; вітрило, хоруговка на вершку машта; розвішений невід, щоби сох, з котрого тисячів з тисячів узликів скапувала вода, а каплї єї мінили ся всїма красками. А між тим всїм і понад тим лагідний сьвіжий воздух, в котрім мішала ся сіль моря з запахом цьві-

вляти там же число хіньских ґарнізонів і іменувати військового ґубернатора. 2. Повновластники обстають за тим, щоби Росия перед упливом трех літ опуста Манджурию 3. Хіньске правительство не може на се згодити ся, щоби без призволу і уділу Росиї не могло в Манджурії вести копалень, або тілько виключно при помочи російских капіталів вести того рода підприємства. 4. Також підносять Хінці заміти против того, що Росия позваляє їм доперва тогди будовати нові зелізничі шляхи, як она віддасть заняті лінії їх властивим посідателям. — Впрочім заявили повновластники готовість взглядом других точок вступити в переговори і просили російского посла Лєсара лиш о модифікацию висше приведених чотирох точок.

Новинки.

Львів дня 2 го січня 1902

— **Іменованя.** П. Міністер просьвіти іменував пров. учителя польскої гімназиї в Тернополи, Юліяна Левицкого, дійстним учителем тамже. — Міністерство торговлі іменувало офіциялів рахункових: Руд. Краля і Ін. Мрозовского ревідентами; асистентів: Як. Попеля, Едв. Койчіма, Жигм. Ляйдлера, Ем. Пара, Стан. Гіольского і Стан. Водиньского офіциялами. полишаючи всіх в дотеперішній службі рахункового департаменту галицкої дирекциї почт і телеграфів. — Є. В. Цісар іменував дра Кар. Потканьского надзвичайним професором загальної істориї на Ягайлоньскім університеті. — П. Президент міністрів іменував старших інжинерів: Ром. Беляньского, Володисл. Гайорского, Ів. Кавецкого, Каз. Махневича, Петра Піндельского радниками будівництва; інжинерів: Кар. Чеховича, Володисл. Костєвича, Гавр. Невядомского. Вікт. Будзиньского, Франца Кар. Голомба і Як. Енгельберга старшими інжинерами, а ад'юнктів будівництва Як. Ліблінга і Вінк Гайпа інжинерами в державній службі будівництва в Галичині. — П. Міністер скарбу іменував інспектора дра Яна Остою Старжевского і комісаря скарбового дра Ром. Дзедзїцкого, приділених до міністерства скарбу, концепістами міністерскими в міністерстві скарбу. — П. Міністер судівництва іменував секретаря суду дра Руд Наймана у Львові радником суду в Сяноці — Є. В. Цісар іменував радника будівництва Фр. Шковрона старшим радником в міністерстві внутрішних діл. — П. Міністер справ заграничних іменував концепієнта гал. прокураториї скарбу дра Мих. Страшевского консулярним attaché.

— **Новий Виділ краєвий** уконституовав ся в той спосіб: Департамент І. (громади) обняв Йос. Верещиньский. Департамент П. (промисл і фінанси краю) Тад. Романович. Департамент III (рільничий) др. Тад. Піляг. Департамент IV (дороговий) Каз. Лясковский. Департамент V. (санітарний) Меч. Онишкевич. Департамент VI. (оборона границь краю, жандармерия, шупасництво) Мих. Глиджук.

— **З армії.** „Дневник войскових розпоряджень“ оголошує: Є. В. Цісар іменував резервовими поручниками в піхоті, при стрільцях, піонерах та в полках зелїзничих і телеграфічних — 650 резервових кадетів, резервовими заступниками офіцирів 337 кадетів і 73 резервових підофіцирів; — в кавалериї поручниками 85 кадетів і 63 підофіцирів, заступниками офіцирів 8 підофіцирів, а кадетами 84 резервових підофіцирів; — в полевій артилериї поручниками 150 кадетів і 78 резервових підофіцирів, заступниками офіцирів 222 кадетів і 18 підофіцирів. Кадетами 286 резервових підофіцирів; в фортечній артилериї поручниками 33 кадетів і і 19 резервових підофіцирів, заступниками резервових офіцирів 72 кадетів і підофіцирів, кадетами 127 резервових підофіцирів; — в санітарних відділах поручниками 8 кадетів і резервових підофіцирів, заступником резер. офіцира 1 підофіцира, а кадетами 21 резервових підофіцирів; — в трені поручниками 135 кадетів і 110 рез. підофіцирів, заст. офіцирів 3 підофіцирів, кадетами 135 рез підофіцирів.

— **О наміренім самоубийстві** про котре ми вчера писали, подає рапорт поліцийний слідуючу звістку: Дня 30-го грудня о годині пів до першої в полудне, Варвара Савицка, римо-кат. віроісповіданя, літ 26 родом з Цетулї, повіта ярославского, замешкала у Матія Курака сторожа дому при ул. Казимирівскій ч. 39, вбила собі в намірі самоубийчім, в місце, де жолудок, на 1 дециметер глубоко мисливский ніж у виходку на другім поверсї в домі під ч. 10 при ул. Шумляньского. Стация ратункова відставила Савицку до шпиталю, де зроблено операцию. Житю єї не грозить ніяка небезпечність. Причиною самоубийства було, що милий єї покинув.

— **Львівска адвокатска палата** відбула оногди загальні збори. З предложеного виділом звіту показує ся, що сего року вписано на адвокатску листу 18 нових членів, а з того 7 з осідком у Львові. Загалом адвокатска палата числить 370 членів, з котрих 175 припадає на Львів, а 195 на провінцию. По приняттю звіту з діяльности виділу відбули ся вибори. До дисциплїнарної ради війшли: др. Іван Кручкевич, др. Влад. Маєвский, др. Брон. Михневский, др. Стефан Федак, др. Жигм. Скровроньский, а яко заступники: др. Ст. Френкель, др. Ж. Мариновский і др. Ем. Парнес. — Екзамінаторами для адвокатских іспитів вибрані: др. Мавр. Амбес, др. Т. Ашкенази, др. Бр. Чарнїк, др. Ал. Долїньский, др. Ст. Федак, др. В. Гоблєвский, др. Як. Горовіц. др Ф. Квятковский, др. Едв. Лїлїєн, др. К. Микулїньский, др. С. Папет і др. Н. Врублевский. — Екзамінаторами для судейских іспитів: др. Ст. Белїньский, др. Й. Чепер, др. Ів. Добряньский, др. Вл. Горецкий, др. Г. Готліб, др. Ян Кучкевич, др. Н. Пайонк, др. Із. Файлєс, др. В. Соловій, др. Микола Шухевич, др. Як. Раабе і др. Ерв. Тіль.

— **На смерть через розстріляне** засудив войсковий суд Чабана, вояка з 58 п. піхоти в Перемишли, котрий в ночи дня 18 червня стріляв до фірера Куявского. Чабан родом з якогось села коло Станиславова, служив вже цілий рік при войску і був приділений до 6 компанії так званої в тім полку „карної“. За що хотів він убити Куявского, того він не сказав нікому. Коли всї в касарни спали встав Чабан, набив карабін і стріляв до Куявского, а перша куля поцілила єго в ніс; тогди Куявский зсунув ся під постіль. Тимчасом збігли ся другі вояки і роззброїли Чабана та відвели єго до дижурного офіцира, котрому на єго питаня не хотів нічого сказати. Єго відставлено до ґарнїзонового арешту, де пересидів майже пів року, а оногди ставлено єго перед судом і засуджено на смерть.

— **Нещаслива пригода.** Дня 15 грудня Матій Савчин, селянин з Ластівок, повіта дрогобицкого, переходячи через замерзлу ріку Стрий, заломив ся, і утопив ся. Тіло єго знай-

---

тів, воздух як би віддих пробуджуючої ся краси, як би подув самої весни.

Любі образи насунули ся ему на гадку: ніжність матери, лагідна вибачливість батька, ціла весела усьміхнена домівка, котру він покинув, і ціла дорога, яка ще єго ждала, все нове і повне несподіванок; своякп, що єго ожидали і зносини, які він мав навязати. А ще більше то, що єму було незнане, великий загадочний чар молодечого ожиданя. весела і дрожача обава проминаючого, хвиля, що приготовлює надходячу хвилю.

— Що за красний ранок! Що за величаве небо! А то красне небо! — промовив він і пристанув. По правій єго руці підпимала ся лагідно в гору може пятьдесять кроків довга доріжка до входу до якогось двірка, що стояв у віночку цьвітів, ще цілий позаслонюваний і заспаний. Марморова лавочка стояла обернена задом до зелізних штахет; він сів собі на ню.

Поволи будило ся житє. Жайворонок сьпівав високо у воздусї, хтось робив веслом, здалека від побережа піс ся голос пісні і чути було як перекликували ся діти, десь загавкав пес і заіржав кінь. У вікні двірка отворила ся з лоскотом віконниця вдаривши об стіну. Він підніс голову в гору і мов би остовпів. Єму здавало ся, мов би хтось кріпкою рукою душив єго за горло, так в нім дух заперло, отворив очи і не міг рушити ся.

У рамах вікна, котре нараз відкрили отворені віконниці показала ся жіноча головка, тота сама, котра сеї ночи була нахилила ся по над него, з тим самим буйним волосєм, що закривало єї лице, і — чи то так від сьвітла сонця, що єго озаряло, чи то в єго власній уяві? — єму здавало ся, як би то волосє, чорне при самім споді, було дальше червонаве як мідь, ще дальше біляве а наконець таке біле як срібло та кучеряве. Опа постояла там може яких пять мінут, мов би купала ся в в сьвітлї, а відтак щезла.

Молодець протер собі очи, посмотрив себе по руках і зробив кілька кроків, щоби переконати ся, чи то сон чи на яві. Так, він не спав. Навіть на щастє пригадав собі, що мусить вертати до поїзду, щоби їхати дальше; подивив ся на годинник і побачив, що вже минуло півтора години. Рішившись вертати назад обернув ся, але в сій хвили зійшла по сходах з двірка якась русалка, закрита вельоном і пустилась просто до него. Прекрасне своє волосє припняла лиш зовсїм легонько, так, що поодинокими пасмами спадало їй на плечі.

Перше вражіне молодця було таке, що то дійстно якась богиня, а для якоїсь богині вже не жаль труду і стратити кілька хвиль на то, щоби їй придивити ся; коли він відтак переконав ся, що то земске, жіноче єство, — то хибаж єї богинина краса не була ще чудовійшою, ще інтереснійшою? І чи то якесь дивно буйне волосє не варте було того, щоби єму з близька придивити ся? Отже він станув і не рушив ся. Красавиця підходила поволи щораз близше, а єї стать хиляла ся при тім ритмічно нагадуючи пальму, котрою вітер колише. Коли була ще лиш на кілька кроків далеко від незнакомого, глянула на него з повною повагою і повабностию, а він мимо волї здоймив капелюх і поклонив ся їй. Але що той поклін в наслїдок єго зворушеня трохи запізно випав, тогди, коли она вже майже перейшла була попри него, то єго скортіло дуже знати, чи она о хвильку борше, в тій хвили, коли їх очи стрітили ся, була би відповіла на єго привіт.

Та чи добре видів він то волосє? Якої краски було оно поправді? Мусїв признати ся, що того не знав.

Тимчасом ішла она дальше в долину на побереже, ставала щораз менша і менша, відсувала ся як тінь, ще лиш сьвітяча точка — то єї головка; ще лиш щось білїло ся — то єї сукня; відтак вже більше нічого.

Молодця брала ся розпука. Нараз як би єму вже й сьвітла і воздуха не ставало; якийсь сильний біль стиснув єго за серце; мороз пішов єму по тілї; він постановив вернути ся; обернув ся, щоби ще подивити ся за него.

Она ішла тепер ще поволїйше, руки її повисли, ішла як би в якійсь тяжкій задумі. Він ішов за нею, підходив борзо до неї, а всетаки ховав ся, як би бояв ся, що покаже ся влїзливим; з великою розкошию втягав в себе воздух наповнений ще пахощами від неї, ішов слідом єї маленької ніжки. Аж ось она несподівано змінила напрям і пустилась стежкою поміжи бодаками, куди ішло ся очевидно до входу до двірка з противного боку. То була річ ясна. Готова ще єму згубити ся? Не мав би єї вже нїколи побачити? Та гадка додала охоти молодому поетї, котрий тепер почав бічи, не маючи ясного понятя о тім, що мав би сказати або зробити, а лиш длятого, щоби іти за своїм привидом. Здогонив єї, коли она була вже близько муру, що окружав двірок, та на лякав єї, але не дуже:

....Сіньора....

Не сказав більше нічого. Та на що й то сказав? Що хотів єї спитати? Чого він хотів? Чи то пристало зачіпати даму серед улиці, як який жебрак, що просить милостині? Кров вдарила єму в єго блїде лице, котре стало червоне як грань і голос завмер єму в горлї.

Але она з розумною сьміливостию відозвала ся до него з легоньким усьміхом:

— Ви мабуть збили ся з дороги?

Нераз пізнїйше, коли молодий поет при[illegible] гадав собі ті слова, знаходив на то зручну [illegible] повідь, котра би була від разу показал[illegible] духа в як найліпшім сьвітлї. Але в ті[illegible] не міг здобути ся на ніяку відповідь. [illegible] лиш щось невиразного, а відтак від[illegible]

шов его син Онуфрей в два дни опісля коло Коритивча. Поховано его на кладовищи в Кропивнику старім.

— **В справі печатаня „Церковних напівів".** Всїх Р. Т. інтересованих сим повідомляю, що з причин технїчних а від мене независимих, опізнило ся печатане Збірника. Доси вийшло вже 7 аркушів. Дальша робота тепер правильно поступає і есть надія, що за 10 до 12 неділь дїло буде укінчене і книжка сей час інтересованим вишле ся. Хоч робота за довго протягнула ся, але кождий признасть, що дуже гарна. Прошу отже о терпеливість. Цїна за один примірник 4 К, а на почту 45 сотиків. Адреса: Ігнатий Полотнюк в Станїславові, ул. Собіского ч. 50.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Прага 2 січня. Представителї ческих сторонництв політичних в ческім соймі відбули від часу відкритя сойму кілька засїдань і ухвалили заснувати спільний правнодержавний клюб. Статути того клюбу має виготовити окремий комітет.

Константинополь 2 січня. На передмістю Пера знищив огонь 80 домів.

Париж 2 січня. Цар Николай вислав до президента Любета телеґраму з новорічними желанями. Любе відповів з подякою. Також міністри війни Франциї і Росиї замінили з собою телеґрами з желанями.

Пекін 2 січня. Ґазети пекіньскі доносять, що в Піянсіяфу замордовано одного француского місионаря і трех християньских Хінців. Кажуть, що того морду допустили ся товпи за впливом кн. Туана, котрий перебуває в тім місти, замість в Туркестані, куди мав виїхати на поселене.

Надіслане.

Др. Роман Реницкий

б. асистент клїнїки лїкарскої унїв. Ягайлоньского і львівского

ординує **в недугах внутрішних** від год. **3—5**

ул. Крашевского ч. 3. Телефон 583.

— **(Віденьске товариство огрійниці і добродїйности).** З року на рік стає наплив глядаючих помочи в часі зимових місяців до огрійниці, де одержують теплу страву і притулок чим раз більшим, так, що віденьске товариство огрійниці і добродїйности лише з найбільшим напруженєм може вповнити всї вимоги. Щоби отже підперти гуманітарне стремлене того товариства, уділило єму ц. к. міністерство скарбу дозволу на устроєне льотерії з льосами на 1 К, котра обіймає 2300 виграних і головну виграну в квоті 40.000 К. а котрої тягнене відбуде ся дня 16 січня 1902.

„ТОВАРИШ"

ілюстрований календар

на 1902 рік.

Вже вийшов з друку „Товариш", богато ілюстрований календар на 1902 рік.

Товариш — се перша в тім роді книжка взагалі в нашім краю.

Товариш містить в собі 24 карг зьвіздистого неба (по дві на кождий місяць) і богато ілюстраций, прим. з війни бурскої, хіньскої, портрети визначнїйших людий і т. ин.

Товариш подає раду, як вибирати собі звапє і як радити собі в ріжних хвилях і потребах житя.

Товариш важний і потрібний для всіх, а приступний для кождого, хто лише уміє читати.

Полуднева сторона звіздистого неба в підолисті.

Хто собі купить „Товариша", буде знати то, що на небі і то, що на земли.

Хто собі купить „Товариша", буде мати „Календар в руці" і знати, як робить ся календар.

Хто собі купить „Товариша", буде мати справді товариша, котрий стане єму в пригоді в неоднїй хвили житя.

Хто собі купить „Товариша", буде мати книжку, котра придасть ся єму не лиш на один рік, але й на цїле житє.

Хто хоче пересьвідчити ся, що то все правда, що тут написано, нехай купить собі „Товариша", а певно не пожалує. Цїна 1 К. без пересилки почтової; з пересилкою о 10 сотиків більше. Замовляти у Сеня Горука у Львові, пл. Домбровского, ч. 1.

як би хотів якимсь способом порадити собі, та подивив ся на хмару диму, що щезала борзо помежи оливними гаями:

— Чи видите — сказав він відтак — той поїзд, що онтам їде?

— Він їде до Ґенуи.

— Так.

— А Ви...? (Їй нараз полекшало). А Ви припізнили ся?

— Може й так.

— Значить ся?

— Що я міг би був ще на час прийти.

Налякавшись власної сьмілости, замовк він і несьміливо споглядав на даму. А она в найпростїйший і найприроднїйший спосіб здогадувала ся дальше:

— То ви приїхали тим поспішним поїздом з Пізи, що задля якоїсь пригоди мусів ставути серед дороги?

— Так єсть.

— Моя покоєва сказала то менї, коли я вставала і я сама отворила вікно, бо гадала, що побачу якийсь великий рух в сих звичайно спокійних сторонах.

Згадане про вікно спонукало его подивити ся знову на волосє красної незнакомої, на то мягоньке блискуче волосє, що з темного переходило в ясне, що правда не зовсїм таке, як єму снило ся, але таки трохи подібне до него.

— Бувайте здорові, сіньор!

Его щось як би вкололо в серце і він аж кинув ся.

— О, ще нї.

Она хотіла вже йти, але ще задержала ся ... всьміхнене личко було так миленьке, що ... почув знову в собі відвагу.

... — сказав він — доки Вас не пе... мою безличність.

... нку?

... несподіванка, якої сіньора хотіла надати своїм словам, не конче була правдива, а молодцеви прибуло в двоє відваги, хоч він сам не знав длячого. А все-таки голос его дрожав і лице его то блїдло, то червонїло ся, що его не мало гнївало, а що сіньорі дуже подобало ся.

— Передовсїм за то, що я Вас задержав. Она кивнула на то чемно головкою.

— А відтак за то, що я ішов за Вами.

Тепер знов она почервоніла ся, але лиш ледви що слїд.

— Та ще й за то, що я собі позволив....

— Менї уклонити ся? Згода, все Вам вибачаю!

— Єсть ще й щось иншого.

— Ого!

Розцїкавлені, занепокоєні і урадовані споглядали они одно по другім і відчували, що їх минала розкішна хвиля.

— Перепрашаю Вас за то, що менї про Вас снило ся.

На то сіньора не була приготовлена. Она поступила ся два кроки наперед, змірила бесїдника очами від голови до ніг, а відтак зібравши свої сили, як вожд перед битвою, оперла ся об олеандрове дерево повне цьвіту.

— Менї здає ся, що сни то лиш образи дня, що не держать ся купи.

Він став їй тепер розповідати свій сон, ніжними словами, з тихим пустим бажанєм, з утаєною пристрастию та з важкою задумою.

Коли скінчив, сіньора ніби ще слухала дальше, а відтак по хвили сказала:

— Ви ще дуже молоді, правда?

— Неповна двайцять лїт.

— Неповна двайцять! повторила сіньора.

(Дальше буде).

Курс львівский.

Дня 1-ого січня 1902	платять	жадають
I. Акциї за штуку.	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	535·—	550·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350·—	380·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	528·—	535·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	100·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	420·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	90·20	90·90
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	—·—
Банку гіпот. 4½%	97·60	98·30
4½% листи застав. Банку краев.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краев. .	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	93·30	94·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	93·50	94·20
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	92·10	92·80
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·25	98·95
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·—	101·70
„ „ „ „ 4½ %	98·50	99·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
Позичка краев. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	93·50	94·30
„ „ м. Львова 4% по 200К.	87·60	88·30
IV. Льоси.		
Міста Кракова	70·—	78·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	50·—	51·—
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	24·10	25·10
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	22·10	24·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	72·—	74·—
Базилїка 10 К (Курс віденьский)	17·25	18·25
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	7·—	6·50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	8·—	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·17	11·35
Рубель паперовий	2·50	2·54
100 марок нїмецких	117·10	117·60
Долар америк.	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДМІЛЄРА у Львові

при ул. Краківскій ч. 9
продає вино шампаньске Иосифа Терлей і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC“ по дуже приступних цінах.

Тягнене . . . . - - - невідклично 16-го січня 1902

Передпослідний тиждень!
Головна виграна 40.000 Кор. вартости

Льоси на огрійниці по 1 К

поручають: М. Йонаш, Кіц і Штоф, М. Клярфельд, Корман і Файгенбавм, Самуелї і Ляндав, Віктор Хаес і Сн-а, Шеленберґ і Син, Сокаль і Лїлїен, Яков Штро.

Дуже красний образ комнатний

представляючий

„ПРИЧАСТЄ“

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого, Львів

ул. Руска ч. 3.

„NEKTAR“

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставці Австро-Угорщини. **Доставці Двора царско-російского**

Надворні доставці кор. Вел. королїв: Греций, Швеций і Норвеґії, Бельґії і Румунї.

Золотий медаль в р. 1892. **Grand prix** в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,

Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.

Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цїнник.

Цїни в коронах за одну коробку російскої ваги (1 фунт. рос. = 410 ґрам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	34	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опаковане безплатне.

MAYER'S-CONVERSATIONS LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене виданє, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: 100.000 статей, 17.500 сторін тексту, 10.000 ілюстраций, карт і плянів, 1000 таблиць і додатків, 158 ілюстраций хромолїтоґр., 290 карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора мілярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплетї, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, поти м
без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболевский** годинникар у
площа Марийска (готель французкий).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).